

Cerrahın ölümü / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 22 января, 2025

Cerrahın ölümü / dedektif hikaye CERRAHIN ÖLÜMÜ

BÖLÜM 1

Arabanın sinyal kolu takılmıştı yine. Ritmik ses yol boyunca beyninin içinde ötmüştü neredeyse. Müziğin sesini biraz daha açtı. Çok dakik bir insan olmakla övünürdü. Geç kalmaktan nefret ederdi. Balık tutmaya ayırdığı izin gününde çağırılmış olması da ayrıca sinir bozucuydu. Yol bittiğinde, hasta yatağında ölümü bekleyen bir ihtiyar gibi inleyen arabasının kapısını sertçe kapattı. Bu mevsimde, bu soğuk ve yağışlı hava, dünyanın insanlığa vedasının yaklaştığının habercisi olmalıydı. Otelin kapısının önünde bekleyen gazeteci kalabalığını görünce bir of çekti. Sorulan soruları duymazdan gelerek otelin içine attı kendini. Ünlü insanlar öldüğünde bir de bilgi kirliliğine kurban oluyorlardı. Genç bir polis memuru karşıladı onu. Odanın olduğu koridora geldiğinde, çekilen güvenlik bandının ardındaki başka bir memur başıyla selam verdi.

“Pek garip bir vaka bu başkomiserim. Savcı bey geldiler bile. Olay yeri inceleme de sizi bekliyordu.” dedi genç polis memuru.

“Benim ekip nerede peki?”

“Onlar güvenlik kayıtlarına bakıyorlar. Geldiğinizi haber vereceğiz başkomiserim.”

Tam o anda beyaz kıyafetleri ile odadan dışarıya çıkan Ali’yi gören Zafer Başkomiser, polis memurunun omzuna vurarak şeridin ardına geçti. “Olay yeri inceleme ekibinin gözbebeği Komiser Ali de burada olduğuna göre içerideki cidden önemli biri olmalı.”

Ali, gerçekten de olay yeri inceleme için cevher

niteliğindeydi. Sürekli okur, kendini geliştirirdi. İşini sadece laboratuvara bırakmayıp, tanıkları bile gözler, cümlelere bile ipucu olarak bakardı.

Ali Komiser zoraki gülümsedi, başını salladı. Ellerini nereye koyacağını bilemez bir tavır içindeydi. Muhtemel bir sigara krizini bastırmaya çalışıyor gibiydi. “Birçokları için gerçekten ünlü biriydi. Burada bir anormallik olduğu kesin başkomiserim. Olay yeri keşfi, adli tahkikat bulguları ile ne sonuca varılır bilmiyorum ama ölümün orijinini aydınlatmak için otopsi şart. Oda tertemiz, elimizde cesetten başka pek bir şey yok. Siz görün diye bekledik.”

Zafer, odanın kapısına doğru attığı adımı geri çekti. Tekrar yüzünü Ali’ye dönerek, “Seni umutsuz görmeye pek alışkın değiliz aslanım. Odaya girmeden önce baştan anlat bakalım şu garip olayı,” dedi.

Ali, olay yerine gelen ilk ekipten duydukları ile ilk inceleme sonuçlarını yazdığı not defterini cebinden çıkardı. “Çocuklar gerekli raporları dolduruyor Başkomiserim. Bunlar benim notlarım. Maktul, elli dokuz yaşında erkek. Reşat Yıldırım. Genel cerrah. Otele 22’sinde giriş yapmış. Bugünkü Cerrahi Kongresi için buradaymış. Oda üç gün için ayırt edilmiş. Bu akşam ayrılmayı düşünüyormuş yani. Dokuz konuşmacıdan biriymiş. Laparoskopi yöntemi ile yapılan ameliyatlarda bir numaraymış ve konuşması da bu yöndeymiş.”

Ali başını defterinden kaldırdı. Neredeyse dramatik bir sesle, “O öldü ama kongre şu an devam ediyor, hayat ne garip değil mi?” dedi.

Zafer başıyla onayladı. Ali bunun bir sohbete dönüşmeyeceğini anladı. Kaldığı yerden notlarına devam etti. “Sabah 9:30’da maktulün kızı Gonca Yıldırım, babasına telefonla ulaşamadığı için odasına gelmiş. Bir süre çaldığı kapıdan da cevap alamayınca otel görevlilerine seslenmiş. Görevli ile birlikte odaya girip maktulü bulmuşlar. Onların seslerine kendi odasından çıkan Handan Arkın da odaya girmiş.”

“Handan Arkın?”

“O da davetlilerden, bir profesör. Gayet soğukkanlı bir bayan. İlk kontrolü de o yapmış. Gonca Hanımı, o da tıp okuyormuş bu

arada ve kapıyı açan otel görevlisini de o sakinleştirmiş. Hatta fularını odanın kapısına gererek, olay yeri için ilk güvenlik şeridini bile çekmiş. İlginç bir kadın.”

Ali’nin bıyık altından gülüşü, Zafer Başkomiserin gözünden kaçmadı. “Şimdi neredeler?” diye sorunca Ali yeniden notlarına göz attı.

“Handan Hanım, Gonca Hanımla birlikte kendi odasında. Karşı çaprazdaki odadalar. Odada aynı zamanda Sevinç ve Uğur Saylak çifti var. “

“Onlar da mı doktor?”

“Uğur Saylak esnafmış. Ama ilginç olan, Sevinç Saylak. O da doktor ve Reşat Beyin ikinci evliliğinden boşandığı eşi.”

“Yok artık, bunlar ailece mi buradalar? İlk eş de burada dersin şaşırmam bu dakikadan sonra,”dedi Zafer komiser. Bir yandan da kendini tutamamış gülmüştü.

“Şu an otelin neredeyse yarısı doktor komiserim. Gonca’nın Sevinç’ten pek hoşlanmadığına kalıbımı basarım patron,”diyerek göz kırptı Ali.

“Ali, buraya kadarı tamam da bu olay neden garip, hâlâ oraya gelmedik mi?”

“Komiserim, garip olan ölüm şekli. Toksikolojik araştırma, kan, idrar testleri yapılmalı. Başucunda üç ayrı ilaç kutusu vardı. Biri benzodiazepin sınıfı, biri coumadin türevi...”

“Yani?”

“Yani uyku ilacı ve kan cıvıttıcı. Üçüncüsü ise bir tür ritim düzenleyici. Kalp rahatsızlığı olduğu aşikâr.”

“Olay mahalline girelim mi? Neden cinayet şüphesindeyiz onu bilmek istiyorum artık.”

“Çünkü maktul suda boğularak ölmüş.”

“Nasıl yani? Küvette falan mı?”

Ali, başını iki yana salladı. “Odada küvet yok komiserim. Odaya girelim.”

Odada ekipmanlarını toplayan olay yeri inceleme ekibi elemanları ve savcı vardı. Selamlaşma faslından sonra Zafer, hala yatağında yatmakta olan maktule baktı. “Bu adam pijamalarıyla uykusunda ölmüş gibi görünüyor Ali. Suda boğulmak da nereden çıktı? ”

Mesleğinin başındaki genç savcı heyecanla atıldı. “Ben de aynısını dedim. Boğulmuş tespiti çok saçma geldi.”

“Otopside netleşecek elbette başkomiserim ama Handan Hanımın da dediği gibi; suda boğulmaya dair emareler görünüyor,” dedi Ali Komiser.

Bir el işareti ile maktulü toparlamaya başlayan ekibin yanından ayrılırken Ali’nin koluna giren Zafer Komiser muzip bir ifadeyle, “Bu Handan Hanımla bir tanışalım o vakit. Belki Adli Tıp’a davet etmeliyiz,” dedi.

BÖLÜM 2

Odadaki kadının gözleri ıslıl ıslıldı. Müsamere öncesi kulisteki bir oyuncu gibi odanın içinde dönüp durarak konuşuyordu. “Baştan mı anlatayım? Otele 22’sinde giriş yaptık. Daha önce de kaldığımız bir otel bu. Çoğunluğun kaldığı o büyük oteli sevmiyorum. Fazla modern ve lüks. Tamam burası biraz eski moda ama biz de dijitalden haz etmeyecek kadar eskidik artık. En önemlisi bu otel, kongre merkezine beş yüz metre mesafede. Zaten İstanbul trafiğinden yılmışız, bir de uzak bir otelde kalıp, buradaki trafikle uğraşmayalım diyoruz. Kiminle mi? Asistanım Zuhal’le. Bir yıldır yanımda.”

Zafer kadından oturmasını rica etti, zira bu hareketlilik başını döndürmeye başlamıştı. Kadın tam karşısına oturdu ve ara vermeden konuşmaya başladı.

“Otelin lobisinde sıramızı beklerken Zuhal ayakkabısının ucu ile yerde hayali bir çizginin üzerinden gidip geliyordu. ‘Bu kez biraz kalabalık,’ dedim ama dikkatini çekemedim. Dikkatini neye verdiğini bulmak için çevreme bakındım. Çünkü Zuhal eğer bir şeye gerçekten yoğunlaşmışsa yere bakar ve hep bu hareketi yapardı. Birincisınıfta dersine girdiğim ilk günlerde ondaki farklılığı anlayabilmiştim. Analiz kabiliyeti yüksekti. Odaklanma süresi de çok uzundu. Meraklıydı. Araştırma yapmayı seviyor, titiz çalışıyordu. Ama onu farklı kılan bu değildi. O insanları okumayı en az benim kadar seviyordu. Sol tarafımızda orta yaşlı biraz geçkince bir adam, yanında bir genç kızla konuşuyordu. Sağ tarafımızda asansöre yakın yerde duran esmer

bir kadın çantasını karıştırıyordu. Yanında kocası olması muhtemel orta yaşlı, yakışıklı sayılabilecek bir adam vardı. Kafamı tekrar sola doğru çevirdim, adam kızın kolundan tutmuş kısık sesle, 'Endişelenmeyi bırak artık. Kimsenin ruhu bile duymayacak. Çok güzelsin. Senden etkilenmemek mümkün değil,' deyip gülümsedi. Kızın yüzünü net göremiyordum ama utanmış olmalıydı ki başı öne eğilmişti. Adam ve kız da resepsiyona yanaştılar. '120'nin anahtarı lütfen,' dedi adam. Resepsiyondaki kıza da göz kırpmayı ihmal etmedi. 'Kart zampara,' dediğine emin olduğum Zuhal'e, 'Bir şey mi dedin?' diye sordum. 'Evet, iyi ki sizin asistanınız oldum. Yaşlı ama çapkın bir adamla olsam herhalde katil olurum,' dedi. Resepsiyondaki genç, anahtarlarımızı uzattı.

"Hayır, aynı odada kalmayız. Ben yalnız uyumayı severim. Hiç evlenemedim . Uykum çok hafiftir. O yüzden odada bir nefes sesi bile sinirimi bozar. Akşam yemeğine kadar dinlenmeye karar verdik. Odalarımıza yerleştik. Yemek vaktinde restorana indiğimde gözlerim Zuhal'i aradı. Ama ona ulaşana kadar onlarca tanıdık yüze de denk geldim. Bu kez organizasyonun daha ciddi düzenlendiği kesindi, Türkiye' nin en önemli profesörlerinden birkaçı buradaydı. Reşat Beyi ilk kez orada gördüm. Çok dalgın görünüyordu. Tabağındaki yemekle oynuyor ama ağzına bir lokma almıyordu. Merhaba demek için masasına gittim. Bir an boş gözlerle baktı bana. 'Hayırdır konuşmanın stresi mi çöktü?' diye sordum gülümseyerek. Hayır uzatmıyorum. Bu detaylar çok önemli. Biliyorum ölüm şekli pek garip ama bence şu üç günde onunla ilgili her şey zaten garipti. Onu tedirgin eden bir şey vardı. Onu yıllardır tanırım ben. Gençliğimiz aynı hastanelerin koridorlarında geçti. Yaşlılığımız da aynı amfilerde geçecekti aslında.'Yol yorgunluğu sanırım," diye kaçamak bir cevap verdi. 'Epey ünlü isimler burada. Şov gösterişli olacak gibi,' dedim. 'Haklısın, bazıları gerçekten şov dünyası için doğuyorlar,' derken iki masa ileride oturan Tekin Beye baktığına eminim.

"Tekin Bey mi? Tabii tanıyorum. Reşat Beyle ikisi aynı sınıftan mezunlar. Bir dönem çok iyi arkadaşlıklar. Ama bana sorarsanız, Tekin Bey reklamı iyi bilir fakat Reşat Bey gerçek

bir sanatçıydı. Cerrahi denildiğinde Türkiye’de onun üstüne bir isim olmadığını biz akademisyenler iyi biliriz. Sonra Gonca geldi yanımıza. Beş karış bir suratla babasının karşısına oturdu. Bir kavganın mola anına denk geldiğimi düşünüp ben de masamıza geçtim. Göz ucu ile onları izlediğimi itiraf edebilirim ama hiç konuşmadılar.

“Gonca nasıl biridir? Hımm, tanırım ama çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Reşat Beyin ilk evliliğinden çocuğu. Annesini küçük yaşta kaybettikten sonra babası ile pek geçinemediğini duymuştum. Zeki ama aksi bir kız. O da tıp öğrencisi. Gerçi okuldan çok barlarda, pek de konumuna yakışmayacak erkeklerle vakit geçirdiği söyleniyor. Tabi bunlar hep sağdan soldan duyduklarım. Olay gününe geleceğim, tamam. Ama öncesinde akşam yemeği sonrasında barda yaşananları ve ertesi gün gördüklerimi de bilmelisiniz bence.”

Yaşlı kadınının muzip gülümsemesi, olayları uzatan tavrı Zafer Komiserin canını sıkıyordu. Ama kendi halinde biri gibi duran bu kadının zeki ve aynı zamanda çok dikkatli olduğunu da hissediyordu. Sanki o oteldeki herkes hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Kamera görüntülerinden ellerine bir şey geçmemiştii. Osmanlı zamanından kalma bir binanın, Cumhuriyetin ilk yıllarında restore edilmesi ile otele dönüştürülen yapıda her şey artık miadını dolduruyordu. Antik çağlardan kalmış kamera sistemi sadece asansörün önünü ve koridorun girişini alıyordu ama iki tarafa uzanan koridorlar ve oda kapıları için aynı şey söylenemezdi.

Her ne kadar sıkılrsa da ifadeyi tam almalıydı. Herkesi bir arada fazla tutamazlardı. Eliyle devam edin der gibi bir işaret yapınca Handan Hanım hafifçe ona doğru eğildi ve konuşmaya devam etti.

“Yemek sonrası biz Zuhal ile masada sohbete devam ettik. Bir ara Reşat Beyi bara yanaşırken gördüm. Daha önce alkol aldığını hiç görmemiştim. Hep reddederdi. Ama bara oturdu. O sırada sabah lobide gördüğümüz genç kız Reşat Beyin yanına oturdu. Bir süre sonra konuşmaya başladılar. Reşat Beyi güldürmeyi başarmıştı. Zuhal’e, belki de olayı yanlış anladığımı söyledim. Belki de onun kart zampara değil de bizim

masum kız asıl şeytandı. Bu söylediğim, artık kalkmayı düşünen Zuhal'in de dikkat kesilmesine sebep oldu. Ama ben mecburen kalkmalıyım. Lavaboya gidip dönünce Zuhal'i çok heyecanlı buldum. 'Tüm olayları kaçırdınız, neler neler oldu, bilseniz,' dedi bana. Ama anlattıkları beni çok şaşırttı.

Zafer Komiser, Handan Hanımın sözünü kesti. Zuhal Ongun'u da bu konuşmaya dahil etmek zamanı gelmişti.

Kız minyundu. Kızdan çok bir erkeği andırır gibi giyinmişti. Saçları kısacık kesimliydi.

"Akliyle değil de güzelliği ile bir yerlere gelmeye çalışanlardan hep nefret etmişimdir. Bence o kız da aynen öyle biri. Reşat Beyi tanıyorum elbette. Ciddi mizaçlıdır ama halini görmeliydiniz. Kahkahalar atıyordu. O sırada kızı geri geldi, sanki herkesin duymasını ister gibi bağırmaya başladı. Ne mi diyordu? Ucuz kadınlara her zaman düşkün olduğu ile ilgili bir şeyler söylüyordu. Ama bunları söylerken salonda başka yere baktığından eminim. Reşat Bey onu susturmaya çalıştı. En sonunda kolundan sürükleyerek yemek salonundan çıkardı. Ama Handan Hocam gelip de onlarla karşılaştığını ama çok sakın göründüklerini söylediğinde her şey birden tuhaflaştı. Ertesi gün de baba kızı kahvaltıda gördüm. Küs gibiydiler. Handan Hocam, sabahları çok erken kalkar. O kahvaltısını etmişti. Ne zaman uyuyor zaten anlayamıyorum. Ben saat ona doğru kahvaltıya indim. Reşat Bey, bir bayan ve erkeği masaya davet etti. Ama onlar oturunca Gonca Hanım, kahvaltısını bitirmeden kalktı gitti. Hayır, gece hiçbir ses duymadım. Gündüz şehir turu beni çok yormuş olmalı ki erkenden sızdım. Şehir turunda da Koza Hanı'nda bir gümüşçünün önünde Reşat Bey ile Tekin Bey'i konuşurlarken gördüm. Aslında konuşma mı tartışma mı bilemiyorum. Tekin Bey, Reşat Hocanın bileğinden tutuyordu. Ne konuştuklarını duyacak kadar yakın değildim maalesef. Bir de şu kız, Şehir Müzesi'nde şehrin maketini inceleyen Reşat Beyle epey sohbet etti yine. Müzede sergilenen arabaları incelerken de karşılaştım onlarla. Pek keyifli görünüyorlardı. Bir de şey... Benim bildiklerim bu kadar."

Zafer başkomiser ifadeleri yazılı alması gerektiğini açıkladı.

Zuhal'i, ifadesini yazacak memurun yanına götürürken sordu.“Aslında anlatmak istediğiniz bir şey daha vardı. Neydi o?”

Zuhal, kısa bir an için anlatmakla anlatmamak arasında bir git gel yaşadı.Ama sonunda konuşmaya karar verdi. “Reşat Hoca o gün çok dengesizdi aslında, kızla birlikteyken gülücükler saçıyordu ama Tekin Beyle gergindi. Onunla sohbet etmeye çalışan Handan Hocamı da tersledi. Handan Hocam çok kibar ve olgun bir kadındır. Bana annem gibi davranır. Fedakârdır. Belli etmemeye çalışsa da çok üzüldü, hissettim ben. Reşat Hocayla gençliğinden beri arkadaşlarmış, ona saygı duyar. Ben onun yerinde olsam o kadar saygı duymazdım. Bence Reşat Hoca onun değer verdiği kadar değerli biri değil. Bence o da genç kızların peşinden ayrılmayan o zamparalardan. Onu kaç kere genç asistanlarla flört ederken görmüşümdür. Hatta bana bile her gördüğü yerde asılıyor. Lütfen bunu Handan Hocam duymasın ama. ”

“Handan Hanımı tersledi derken?”

“Handan Hocam ne söylüyordu duymadım ama Reşat Bey ona, ‘Her zamanki gibi fazla meraklısın. Unut her şeyi. Kendi hayatınla ilgilen. Yalnız öleceksin,’ diyordu. Bence bu fazla sert bir cümle. Handan Hocam ömrünü öğrencilerine ve hastalarına adanmış, idealist bir kadındır.”

Zafer döndüğünde, Handan Hanım, sesine gizemli bir hava vererek, “Pek dikkatli değil mi? Ama henüz fark etmediği şeyler de var.”dedi.

İşte o an Zafer, Ali'nin niçingüldüğünü anladı ve gülmek için kendini tuttu. Bu kadın kendini polis zannediyor gibiydi. Aynı fısıltılı tonla sordu,“Neymiş onlar?”

“Masaya oturanların Sevinç ve Uğur olduğunu bilmiyor. Ve hatta Uğur Beyin battığını, Sevinç Hanımın büyük borçlarla ezildiğini ve Reşat Beyden borç istediğini de bilmiyor. Reşat ile Sevinç çok kısa bir süre evli kaldılar. Evlenmeleri bile hataydı aslında. Çünkü aslında onlar çocukluk arkadaşıydı. Reşat Beyin ilk eşi ölünce onu teselli eden Sevinç oldu. Reşat Bey de minnettarlığı aşk sandı bence.”

“Peki siz bunları nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum çünkü bunları bana Reşat’ın ta kendisi anlattı. Dün gece odasında.”

Lanet kameralar yüzünden odaya giriş çıkışları görememişlerdi. Bu yüzden, bu aslında önemli bir itiraf olabilirdi.

“Dün gece onu odasında ziyaret ettiniz yani. Saat kaç gibi peki?”

Handan Hanım bir an duraksadı. Yüzünden bir gölge geçip gitti. Biraz önce heyecandan parlayan gözlerdeki tereddüt Zafer’i daha da meraklandırırdı ama Handan Hanımın paniklemesini istemiyordu. Dedikodu yapar gibi konuşurken daha rahattı kadın.

Kadının gözlerinin içine bakarak, “Handan Hanım, anlıyorum ki aklınızda bir tereddüt var ama arkadaşınızın katilini bulmamızı istediğinize de eminim. Heyecanlanmayın ve lütfen benden bir şey gizlemeyin,” dedi.

“Heyecanlanmak biz cerrahlara göre değildir. Biz sinirlerimize hakim olmayı iyi biliriz ama saati düşündüm bir an. Saat 22:15 gibiydi. Uykum çok hafiftir demiştim değil mi? Biliyorum o saatte, bir erkeğin odasında olmam biraz abes ama yaşanan rezillik sonrası... Nasıl anlatılır ki? Reşat genç kızı odasına aldığı için, kızın sevgilisi olay çıkardı. Seslere odamdan çıktım. Adam, ‘Bir de saygın geçinirsiniz. Seni herkese rezil edeceğim,’ diyerek çıktı odadan. Kız ağlıyordu. Aslında kız, şehir turu boyunca da Reşat Beyin peşinden ayrılmamıştı. Ve sevgilisi o zaman bunu pek de sorun ediyor gibi görünmüyordu. Reşat’a ne olduğunu sorduğumda ‘Düzenbaz bunlar, başka bir şey değil. Hepsi mi beni bulur? İkramını da alıp gitmeliydi. Boşveri’ dedi sadece, anlatmadı.”

“Bu genç kız, barda gördüğünüz mü?”

“Evet, bence onlarla konuşmalısınız.”

“Konuşacağım elbette. Peki siz odada ne kadar kaldınız?”

“Yirmi dakika kadar. Aslında odaya girmeyecektim. Üzerimde pijamalarla, düşünsenize ne kadar yakışıksız. Ama Tekin koridorda, Reşat’a laf atınca, o da içeride konuşmayı uygun buldu. Herkesin onu dolandırmaya çalıştığını söyledi. Tümü otelde toplanmış, kızım da dahil buna, diyerek dert yandı. Sevinç Hanımın borç isteme hikayesini de o zaman dinledim

işte. Sanırım benden sonra Gonca da geldi. İki kere daha oda kapısını duydum çünkü. İlkinde topuklu ayakkabı tıkırtıları vardı.”

“Bu giriş çıkışların saatlerini biliyor musunuz?”

“ Biri benden 10 dakika kadar sonra idi ama diğeri gece bir gibiydi. Sabah olanları da biliyorsunuz işte. Kahvaltıdan çıkmıştım. Notlarımı almak için odama yeni girmiştım ki, Gonca’nın sesini duydum. Yanında otel görevlisi de vardı. Reşat Beye sesleniyorlardı. Açıp girdiklerinde Gonca’dan bir çığlık yükseldi. Hiç düşünmeden odaya daldım. ”

“Yaptıklarınızı duydum. Odaya kimseyi yaklaştırmamışsınız.”

“Elbette. Benim rahmetli babam, önce İstanbul Üniversitesi’nde sonrasında ise Cerrahpaşa’da yıllarca adli tıp dersleri verdi. Otopsiler, soruşturmaların incelikleri evimizde masal gibi dinlediğimiz şeylerdi kardeşimle. Çoğu insan çocuklarını uzak tutmayı tercih eder ama babam ‘Bunlar hayatın gerçekleri,’ derdi hep. Yalnız otopsi yapılması şart. Ceseti az da olsa inceleme fırsatım oldu. Ağızda mantar köpüğü, ciltte kaz derisi görünümü, tırnak yatağında siyanoz, cildin pembeliği bunlar hep asfiksi belirtileri. Ama mantar köpüğü kafamı karıştırıyor. Ciğerlerde su var mı bakılması şart. Olay yerine kimseyi sokmadım, diğer arkadaşlara da dediğim gibi toksikoloji raporunda uyku ilacı dozu çok önemli...”

Zafer Komiser, Handan Hanımı gitgide sevmeye başladığını fark etti. Yaşlı sayılmazdı aslında. Ellilerinde ya da en fazla altmışların başlarında olduğunu tahmin ediyordu. Ama dış görünüşünü önemsemediği çok belliydi. Saçlarını boyasa ve daha şık giyinse daha genç görüneceğine emindi. Yardımcısı Hüseyin ile Handan Hanımın arkasından bir süre baktılar.

Hüseyin dayanamayıp “Kameralara gerek yokmuş zaten patron, kadın ayaklı mobese gibi,” deyince gülmeye başladılar.

“Sanırım şu genç kız ve sevgilisiyle konuşmamız iyi olacak Hüseyin. Çocuklara söyle ifade için getirsinler.”

Otelde kongre bitmişti. Herkes ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Zafer, insanları daha fazla tutamayacağını farkındaydı. Reşat Yıldırım ile yakın ilişki içinde olanların otelde bir gece daha konaklamalarını istedi. Yabancı

konukların ülkelerine dönmeleri için izin verildi. Elde bir delil olmadığından kimseyi zorla tutamazdı.

Otelin soruşturma için kullandıkları odasına girdiğinde, Hüseyin'in karşısında oturan genç kızın güzelliği hemen dikkatini çekti. Kız sessiz sessiz ağlıyordu.

Hüseyin, "Elimizde bir itiraf var Başkomiserim," dedi.

Zafer, "Demek cinayeti siz işlediniz," der demez kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hüseyin atıldı, "Komiserim, itiraf cinayet için değil, dolandırıcılık için. Adam kaşla göz arasında kayıplara karışmış bile. Ama adı ve eşkali elimizde. Bu ilk işleri de değilmiş. Bunlar zengin ama yaşlı adamları dolandırıyorlarmış. O gece de Reşat Beyin koynuna girmeye niyetliymiş bu kız. Tabii fotoğraflar çekilecek, Reşat beye şantaj yapılacaktı."

Zafer kızın başına dikildi, "Bir de bana anlat bakalım, ne oldu o gece?"

Kız tam pişmemiş olmalıydı ki gözyaşları çok sahici geliyordu Zafer'e, gerçekten korkuyordu. Ağlayarak yaptıklarıplanı anlattı. Ama Reşat Bey yememiş bu oyunu. Kızı itmiş, ona gönlünün başkasında olduğunu, yakında evleneceğini, hatta kendine başka oyuncak aramak yerine, evlenecek bir enayi bulmasını söylemiş. Evlenirsen bir erkeğin tüm hesaplarına ulaşmak daha kolay olur demiş. Plana sadık kalan ortağı odaya geldiğinde, Reşat Bey kızı odadan atmak üzereymiş. O da son bir umutla rezillik çıkararak bir şeyler koparırım belki diye düşünmüş ama sökmemiş.

Kız odadan çıkarılınca Zafer başını kaşıyarak Hüseyin'e döndü. "Burada önemli bir detay var, fark ettin mi? Reşat Bey, yeniden evleneceğini söylemiş. Acaba kızının bundan haberi var mı? Bir de bizim ayaklı mobese, bu dedikoduyu nasıl olmuş da atlamış?"

"Belki maktul sadece kızı başından atmak için söylemiştir patron. "

"Olabilir, sen bunu bir araştır, ben de sabah ilk iş Ali'yi ziyaret edeyim. Otopside elde edilenleri öğrenelim. Gelir gelmez de Gonca ve Tekin'le konuşmalıyız. Sevinç ve neydi onun kocası, onlarla da..."

“Uğur Saylak, o da sabah ‘Mecburen ayrılmam gerek,’ diyerek bizim çocukları sıkıştırıyormuş. Hatta beyimin yukarılarda çok tanıdığı varmış. Tehditler,tehditler.”

BÖLÜM 3

Zafer, Ali’nin söylediklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu. Maktulün bünyesinde normalin üç katı uyku ilacı vardı. Midesinde akşam yedikleri dışında süt bulunmuştu. Uyku ilacını kendisi almadıysa süte karıştırılmış olmalıydı. Ama ölüm sebebi bu değildi. Handan Hocanın dediği gibi, boğulmuştu. Ciğerlerde su vardı. Ne Ali’nin ne de Zafer’in aklı almıyordu bunu. Çünkü kıyafetlerde ya da yatakta ıslaklık yoktu. Boğuşma izleri yoktu. Zorlanma belirtileri yoktu. Taşınma yoktu. Bütün bunların sonucunda nasıl boğulduğuna dair en ufak bir delil de yoktu. Tanık ifadelerinden bir şey çıkmazsa bu olay böyle kapanıp gidebilirdi. Gece olayı düşünmekten uyuyamamıştı.

Zafer, odanın fotoğraflarını masasına yaydı. Adamın kıyafetlerini dolaba astığını gördü. Kıyafetler delil poşetindeydi. Ama üzerlerinde bir şey bulunamamıştı. Diğer fotoğrafta, odadaki makyaj masasının üzerinde oldukça pahalı bir parfüm vardı. Parfümün yanında bir saç fırçası vardı. Reşat Beyin seyrek saçlarını düşününce fırça biraz fazla geldi. Fırçayı delil poşetinden çıkardı. Tertemizdi. Adam cerrah olduğu için mi bu kadar titizdi acaba, diye düşündü. Fotoğrafta bir kovada şampanya ve kadehler duruyordu. Bir de çikolata sepeti. Otelin ikramları olmalıydı. Sepetin yanında da cüzdan. Aslında odaya girdiği anda tüm detaylara dikkat etmişti. Ama fotoğraflara bakmak her zaman faydalı olurdu. Cüzdanı poşetten çıkardı. İçindekilere tek tek baktı: Bir miktar para, kredi kartları, doktorun kendi kartvizitlerinden birkaç tane, Gonca’nın olduğunu tahmin ettiği bir çocukluk fotoğrafı ve cüzdanın iç gözlerinde duran bir genç kız fotoğrafı daha. Eğer çocukluk fotoğrafındaki Gonca ise, bu genç bayan Gonca olamazdı. Fotoğrafta sarı saçlı, mavi gözlü bir bayan kocaman gülümsüyordu. Gonca ile tanışmak şarttı.

Zafer iki fotoğrafin da birer fotokopisini aldı ve masasına yayılanları toplayarak, otele geri döndü.

Zafer, fotoğrafları Gonca'ya gösterdiğinde genç kız önce çocukluk fotoğrafını eline aldı.

"Adada çekilmişti bu. Annemle son yazımızdı. Üzerimdeki elbiseyi kendi elleriyle dikmişti. Demek babamın cüzdanından çıktı," derken genç kızın gözleri dolu dolu olmuştu. Diğer fotoğrafa tiksinti ile baktı.

"Maalesef tanıyorum. Babamın yeni kız arkadaşı Dilek bu, benden sadece dört yaş büyük inanabiliyor musunuz? Babam benim erkek arkadaşlarımdan hepsinde sorun çıkarmıştır ama iş kendine gelince... Evlenmeyi düşündüğünü biliyorum. Dilek çoktan avucunun içine almıştı babamı. Göztepe'deki evi onun üzerine yaptı bile. Hem de evlenmeden. O evde Sevinç abla ile oturmuşlardı. Sevinç abla oranın kirasını alıyordu. Duyunca o da çıldırdı. Hem de şu ara en çok ihtiyacı olduğu zaman. Kendisi ile pek anlaşılamadık, kabul ediyorum ama en azından babamın konumuna uygun bir eş olmuştu. Günlerdir babamı uyarıyorum, Dilekhakkında. Tüm malını mülkünü ona yedirir. Çünkü Dilek, her istediğini dişiliği ile yaptırabilecek bir kadın. Epeydir yeni bir araba istediğimi bile bile Dilek için bir araba siparişi verdiğini de öğrendiniz mi? Demek bardaki kavgayı da duydunuz. Ama babam söz verdi evlilik kararını bir kez daha düşünmeye. Sakinleştirdi beni biraz. Fakat aslında için için biliyorum ki, ne dersem diyeyim babam iflah olmaz, genç kızlara hep zaafı var. Yani vardı..."

Gonca yeniden hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Öldüğüne inanamıyorum," deyipduruyordu. Hüseyin ona bir mendil uzattı.

Zafer bölmemeye kararlıydı, aklındakini hemen sordu, "Babanızı en son ne zaman gördünüz?"

"Dün gece 11.00 gibi. Akşam boyu dışarıdaydım, buradan bir arkadaşıyla. Babam aradı, otele döndüğümde ona uğramamı istedi. Ben de uğradım, Sevinç ablanın kendinden borç istediğini anlattı. İtiraz ettim tabii. Kocası bence güvenilmez bir adam. Pek tekin gelmiyor bana. Handan Hoca da öyle düşünüyor zaten. Babamın herkese kendini kullandığını

söylüyor. Tekin Beyin de babamı dolandırdığını duymuş muydunuz? En yakın arkadaşı bile...

Babam pek yorum yapmadı. Yatacağını söyledi. Sabah uyandırmamı istedi. Süt içiyordu. İlaçlarını almasını söyledim. 'Siz kadınlar yok musunuz, her şeyin hep en iyisini siz bilirsiniz. Bugün tüm kadınlardan nasihat dinliyorum zaten,' gibi bir şey söyledi ama ben üzerinde durmadım. Yarın yapacağı konuşma için heyecanlıydı. Fazla durmadan çıktım odadan. Ben çıkarken o yatağına girmişti bile. Ben de odama geçip uyudum. Gece epey içmiştim sızdım desem daha doğru. Sabah alarm kurmasam uyanamazdım. Babamı aradım uyanması için. Açmadı. Duşta olabileceğini düşündüm. On dakika sonra yeniden aradım. Açılmadı. Peş peşe aradım. Odasına gittim. Kapı da açılmadı. Aşağı indim. Resepsiyona sordum. Anahtar resepsiyona bırakılmamıştı. Kartlı sistem olsa giriş çıkış belli oluyor ama bu otel o kadar eski ki. Görevli ile birlikte çıktık ve ... Gerisini biliyorsunuz."

Kızın kapıdan çıkışıyla, Hüseyin, "Komiserim fark ettiniz mi?" dedi. "Kız, babasını herkesten kıskanıyor gibi. Herkes babasını dolandırıyor diye düşünüyor ve şimdi adamın bütün mirasının tek varisi. Reşat Yıldırım aileden zengin bir adam. Kıza muazzam bir miras kalmış."

Zafer başını salladı. Aklına takılan bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordu. Konuşmalardan ona ne kalmıştı, beyni çorba gibiydi. Yanından ayırmadığı not defterini çıkardı. Küçük notlar almak her zaman kafasını boşaltırdı. Daha bir kelime yazamadan Hüseyin'in telefonu çaldı. Yardımcısı neredeyse hazır ola geçmişti. Belki on kere "Tamam," dedikten sonra, "Bu Uğur Saylak boş keseden sallamıyormuş amirim. Yukarıdan birileri artık onları bırakmamız için baskı yapıyor. Yazılı ifadesini aldık bile. Konuşacaksanız eğer, bu hemen olsa iyi olacak. İstanbul'a giderlerse bir daha yüz yüze konuşamayabiliriz," dedi.

"Al gel buraya ikisini debir konuşalım. Sonra giderler..."

Uğur Saylak, aslında ufak tefek bir adamdı. Ama öyle dik duruyordu ki, bu onu olduğundan heybetli gösteriyordu. Sevinç Hanım çok bakımlı bir kadındı. Siyah dalgalı saçları vardı.

Gözlerinin altı çökmüştü. Çok ağlamıştı anlaşılan. İkisi de sessizce bekliyorlardı. Ama Uğur ey acelesi olduğunu belli etmek istercesine parmaklarını dizine vuruyordu. Zafer onlarane soracağını bilmez gibiydi.

“İşleriniz bozulduğu için Reşat Beyle bir borç meselesi konuşmuşsunuz. Bu konuşma ne zaman oldu?” diye sorunca karı koca birbirlerine baktılar.

Uğur Bey, “Sabah kahvaltısında. Bizi masaya kendisi davet etti. Orada konuştuk işte.”

“Sevinç Hanım, ona durumu siz açmışsınızdır tahminimce. Durumu nasıl karşıladı?”

“Evet ben anlattım. Uğur’un toparlanacağına eminim ama bir miktar nakit gerekli bize. Aslında Reşat’tan ayrılırken bir şey istemedim ondan. Beni bırakan o olmasına rağmen. İki yıl süren kısa bir evlilik bizimkisi. Acele bir karar, yanlış bir evlilik, anlaşarak temiz bir boşanma. Birlikte oturduğumuz evi bana bırakarak çıktı Reşat. Uğur ile evlenene kadar orada oturmaya devam ettim. Sonra da her yıl kirasını ben aldım ama tapuyu üzerime yapmasını hiç talep etmemiştim. Evi satarsak elimize iyi bir nakit geçmiş olacaktı. O gün kahvaltıda bunu istediğimde, beynimden vurulmuşa döndüm. O evi müstakbel eşine hediye ettiğini söyledi. Sanki başka malı mülkü yokmuş gibi... Bana sormadı bile.” Sevinç hanımın sesi titriyordu. Hala sinirli olduğu belliydi.

Uğur Bey lafa karıştı, “Boğazına yapışacak değildik ya. Biz de öylece kalktık masadan. Geziye de katılmadık. O yüzden bizim onu son görüşümüz bu. Konuşacak ya da anlatacak başka bir şeyimiz yok. Şimdi izin vererseniz biz otelden ayrılacağız.”

Uğur Bey ayağa kalktı, hala oturmakta olan Sevinç Hanımın tedirginliği artmış gibiydi. Ellerini ovuşturmaya başlaması Zafer’in gözünden kaçmadı. Ağzını araladı ama sonra bir şey söylemekten vazgeçti. Kadının dilinin altında bir bakla vardı ama kocasının yanında konuşmak istemediği aşikârdı. Zafer ya şimdi ya da hiçbir zaman diye düşündü.

“Uğur Bey, siz eşyalarınızı hazırlatana kadar biz de eşinizle biraz Reşat Beyin kişiliği hakkında konuşsak,” deyince Uğur Bey, Sevinç Hanıma bir bakış atarak çıktı odadan. Zafer

yerinden kalkıp, Sevinç Hanımın önünde durdu.

“Kahvaltıdan sonra Reşat Beyi bir kere daha gördüğünüzü tahmin ediyorum. Bu ne zamandı Sevinç Hanım.

“Buna görmek denilemez. Uğur uyuduktan sonra bir kere daha konuşmak için odasına gitmeyi düşündüm. Uğur aslında Reşat’tan hiç hoşlanmaz. Reşat, nasıl diyeyim bilemedim ki, aslında fazla egoistti. Uğur’u cahil bulduğu için sürekli aşağılardı. Kahvaltıda da yine öyle davrandı. O yüzden Uğur daha fazla gerilsin istemedim. Ama onun odasının olduğu koridora geldiğimde, bir kadının onun odasına girdiğini gördüm, ben de yanına gitmekten vazgeçtim. Reşat hep çapkındı aslında. Belki de müstakbel eşidir. Bilemiyorum ki. Koridorlarda gece lambalarının loşluğu vardı. Koridorun başından geri döndüm. ”

“Saat kaçtı bu sırada?”

“On ikiyi geçtiğine eminim. Ben saat taşımam ama Uğur’un kol saati, saat başı ufak bir alarm verir.”

“Peki kadın olduğuna nasıl emin oldunuz?”

“ Tamam uzaktan gördüm, yüzünü hiç görmedim. Ama ister doktor görüşüdeyin, ister anatomi bilgisideyin, o odaya giren bir kadındı. Saniyelik bir görüntü de olsa buna eminim.”

Sevinç Hanımın açıklaması, Zafer’in aklında bir soru işaretinin silinmesine ama yenisinin belirmesine neden oldu. Saat birdeki kapı sesi kesinleşti ama o saatte Reşat beyin odasına kabul ettiği kadın kimdi?

Zafer, biraz dolaşmak ve kafasını toplamak için lobiye indi. Kongre dağılmıştı. Otel epey sakinleşmişti artık. Bara doğru yürüyen Tekin beyi görünce peşinden gitti. Tekin bey bara oturmuştu. Günün ortası bile olmamıştı ama önünde bir viski vardı. Yanına oturdu ve bir meyveli soda söyledi.

“Eski arkadaşmışsınız,”diyerek söze başladı.

Tekin Bey dönüp baktığında adamın gözlerinde yorgunluk ve hüznü vardı.

“Öyleydik. Neredeyse hayatımın kırk yılını paylaştım onunla. Kavga da etsek, küssek de o beni severdi, ben de onu.”

“ Arkadaşlığınızın bozulduğunu biliyorum ama nedeni bilmiyorum. Belki siz açıklamak istersiniz.”

“Benim yüzümden, benim hırslarım yüzünden. Kendi hastanemizi

açmak istedim. Reşat pek yanaşmadı önce bu fikre. Arkasından konuşmak gibi olacak ama Reşat cimriydi aslında. Fakat aramızda zengin olan da oydu. Ben ise öğretmen anne babanın üç çocuğundan biri. Zorlukla ikna ettim onu bu yatırıma ama elime yüzüme bulaştırdım. Başkasından hastane devralmaya kalktım. Dolandırıldım. Reşat'ın tüm parasını batırdım. Şimdi durumum iyi artık. Reşat'a borcumu ödemeyi çok kere teklif ettim. Ama kabul etmedi. Beni o utancımın cezalandırmaktan zevk alıyordu.”

“Şehir turunda sizi tartışırken görenler olmuş.”

Tekin Bey bir kahkaha patlattı. “Bunu kesin Handan cadısı söylemiştir. Yıllardır Reşat'ın kuyruğundan bir dakika ayrılmadı ki. O kadın asla vazgeçmez. Dün gece de pijamalarla odasının kapısındaydı. Odama giderken gördüm. Hatta takıldım onlara, ‘Haydi Reşat, evet de artık,’ dedim. Tartışmıyorduk. Duydum ki Reşat, Dilek ile sözlenmiş. Dilek konusunda uyarmaya çalışıyordum onu.”

“Siz nereden tanıyorsunuz bu Dilek Hanımı? Bir soyadı da vardır sanırım.”

Tekin Bey gözlerini kaçırdı. Viski bardağını çevirip duruyordu. Zafer, neşesini neyin kaçırdığını bulmaya kararlıydı. Yavaşça koluna dokundu.

“Bence siz anlatın. Ne de olsa aranızda ne bağ var anlatmasanız bile biz bulacağız.”

Tekin Erkin, başını iyice önüne eğdi. O özgüveni yüksek adam kaybolmuştu. “Dilek, benim metresimdi. Duyulursa rezil olurum, eşim beni asla affetmez. Biliyorum yanlış bir şey ama Dilek karşı konulabilecek bir kadın değildir. Fazla dişidir. Sıkılına kadar bir oyuncak gibi oynar sizinle. Tüm banka hesaplarınızı tatlı tatlı sömürür. Mehtap, yani eşim bir şeylerden şüphelenmeye başladı. Ben de uzaklaşmak zorunda kaldım biraz. Ama Reşat bekâr ve daha zengindi işte. Dilek boş bırakılacak bir kadın değil. Ne yaptı, ne etti bilmem ama duydum ki Reşat ile Dilek... Öyle işte. ”

“Peki Reşat Bey ne yanıt verdi bu uyarınıza?”

“‘Dilek gelince, hakkındaki düşüncelerini ona da söylersin. Geçmiş geçmişte bırakmasaydım, bana borcunu ödetirdim.’ dedi.”

“Bu Dilek buraya mı geldi yoksa?”

“Bilmiyorum, görmedim ama Reşat böyle söyleyip beni yaralamak istedi. Onun yüreği hep acımasız olmuştur. Şimdi izninizle ben kalkayım. Yolum uzun.”

Zafer bir süre bar taburesinde oturdu. Arkadaki masalardan birinden şen kahkahalar geliyordu. Bir doğum günü kutlaması olmalıydı. Kadehler kaldırıldı. Doğum günü sahibi herkese tek tek sarılıyordu. Bir yanda bir hayatın bitişi soruşturulurken, bir yanda bir hayatın başlangıcı kutlanıyordu. İşte o anda Zafer’in beyninde bir şimşek çaktı. Gördüklerini asla unutmazdı ama bazen önemini anlayamadığı oluyordu işte. Ali’yi aramak için cebinden telefonunu çıkardı. Cinayet silahını bulmuştu. Geriye o silahı kimin tuttuğunu bulmak kalmıştı.

“Otopsinin bittiğini biliyorum. Ama benim için morga inip, bir şeye bakmanı istiyorum.”

BÖLÜM 4

Hüseyin Komiser, lobide oturmakta olan Zafer’in yanına geldiğinde onu gülümserken buldu. Tahminleri doğrulanmıştı. Ama Hüseyin umutsuz gibiydi.

“Herkes tek tek otelden ayrılmaya başladı. Ve bizim elimiz bomboş,” dedi Hüseyin, omuzlarını silkerek ve kendini koltuğa bıraktı. Zafer, hâlâ sinir bozucu bir biçimde gülümsüyordu.

“Detaylar Hüseyin, detaylar o kadar önemli ki. Biz hatayı nerede yaptık biliyor musun? İmkânsızlıklara ve garipliklere çok fazla takıldık. Şüphelilerin çokluğuna takıldık. Bir adamın yatağında yattığı halde suda boğulmuş olabileceğine ihtimal vermedik. Ama suyla boğulmuş olduğunu atladık.”

“Başkomiserim bu mümkün değil ki. Yatağın süngerine işlemiş olurdu su. Banyoda desek, taşınmış olduğuna dair vücutta izler olmaz mıydı? Adam olduğu yerde ölmüş. Of, kafam bunu bir türlü almıyor. Bir de insanları dinledikçe, hepsi yapmış olabilir. Haksız mıyım?”

“Haklısın, hepsinin bir sebebi var neredeyse. Sevinç ve Uğur ret cevabı için öfkelenmiş olabilirler. Kızı Gonca, ciddi bir mirasa konacak ve parayı çok sevdiği belli. Tekin, metresini

eski arkadaşına kaptırmış. Dilek, belki de gerçekten otele gelmiştir. Bu arada hâlâ bulamadık ya o kadını, neyse. Şu asistan kız var neydi adı, ha Zuhal. Çapkınlardan ne kadar nefret ediyor. Şu dolandırıcılar dersin, belki adam Reşat'tan istediğini elde edememenin öfkesiyle davranmıştır. Hah, beklediğim dokümanlar da geliyor,"diyerek, yaklaşmakta olan otel görevlisine baktı Zafer. Adamın elinde birkaç parça bilgisayar çıktısı vardı. Zafer, belgelere bakarken Hüseyin sabırsızlıkla olduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Çünkü Zafer'in gözleri neredeyse ışık saçıyordu.

"Hüseyin, bizim ayaklı mobese otelden ayrılmadı daha, değil mi? Haydi onu odasında bir ziyaret edelim. Ona sormamız gerekenler var.»

"Patron, bu heyecanınızı neye borçluyuz bilmek isterim."

"Haydi haydi acele edelim Hüseyin, tüm taşları yerine oturttuk. Tek bir şey kaldı. "

Zafer hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken, Hüseyin peşinden koşturuyor gibiydi. Odaya ulaştıklarında Handan Hanım ufak çekçekli bir valizi sürükleyerek odadan çıkıyordu.

Zafer,"Handan Hanım, sizinle konuşmamız lazım, isterseniz odada konuşalım sakince,"diyerek durdurdu kadını. Kadın yorgun görünüyordu. Uykuyla arasının iyi olmadığını söylese de şu an iyi bir uykuya ihtiyacı var gibiydi. Valizi kapının girişine bıraktı ve asil bir kadına yaraşır biçimde oda kapısını kapatmadı. Yatağın ucuna oturdu. Ellerini kibarca kucağında birleştirdi.

"Artık evime gitmek istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Olay beni de sarsmış, sıcağı sıcağına çok anlayamamışım galiba ama buyrun ne konuşacaksanız sizi dinliyorum,"dedi.

"Reşat Beyin ölümüyle ilgili haklıydınız. Ciğerlerinde su vardı ve soğuk su sebebiyle kan basıncı artarak kalp yetersizliğine sebep olmuştu. Sanırım kendisinin kalp hastalığından haberiniz vardır."

Handan Hanım sessizce başını salladı. Hüseyin bu sessizliği garipsedi, aynı zamanda Başkomiserinin nereye varacağı hakkında da zerre fikri yoktu.

Zafer,"Sizin kadar dikkatli olmasam da, malum sizlerde cerrah

titizliği ve dikkati var, ben de dikkatli bir insanımdır hocam. Aslında kolay kolay yönlendirilmediğimi de düşünürdüm ama bu olayda maalesef yönlendirildim. Cinayet öncesi olaylara çok takıldım. Ayrıntılara boğuldum ama bu arada önemli başka ayrıntıları az daha gözden kaçıırıyordum. Deliller hocam, deliller. Hepsi odada gözlerimin önüneydi ya da olması gerekirken odada değildi.”

Handan Hanım, ayağa kalktı. “Bir an önce ne soracaksanız sorsanız ve ben artık gitsem, Zuhal aşıağıda bekliyor.”.

Zafer yüzündeki gülümsemeyi bir anda rafa kaldırdı ve emreder bir tonla, “Oturun, lütfen.” dedi. Yaşlı kadın itaatkar bir şekilde olduğu yere çöktü yeniden.

“Odada dikkatimi çeken ama önemsemediğim bir şey vardı. Şampanya şişesi ve iki kadeh. Yanında çikolataları da görünce otelin ikramı olabileceğini düşündüm önce ama alkol kullanmayan, otelin eski müşterisi bir doktora neden alkol yollansın ki? Sonra sizin, Reşat Beyden duyduğunuz, ikramını da alıp gitseydi, sözlerinizi düşününce şu dolandırıcı çiftin onları yollama ihtimali üzerinde durdum. Bu, odada olan delilimizdi. Ya odada olmayan?

Uyku ilaçlarının süte karıştırıldığına eminiz. Ama süt bardağı neredeydi? Odada öyle bir bardağa rastlanmadı. Eğer Gonca babasının süt içtiğini görmemiş olsa, sütü daha önce içtiğini düşünebilirdik belki. Ve madem bu gizemli süt gece saat 11.00 gibi içildi, o zaman derin uykuda olması gereken Reşat bey, saat 01.00 gibi, gizemli bayan misafirini nasıl odasına aldı?”

Handan hanımın kaşları havaya kalktı. “Odasına giren bir kadın mıymış? O halde katili...”

“Evet, katili bir kadın. Hem de onu gerçekten seven bir kadın. O gece o odaya iki kere girmiş, ona nasihatlerde bulunmuş bir kadın. Reşat Beyi siz öldürdünüz!”

O ana kadar çenesi yukarıda oturan vakur duruşlu kadının gözleri bir anda doldu ama ağlamadı. Başını diğer tarafa çevirip, bir aceleyle sildi gözlerini. Zafer konuşması için bekledi bir süre ama kadın kıpırdamadı bile.

“Buz yanığı nedir, siz benden iyi bilirsiniz. Otopsi sırasında dil ve damak üzerinde kızarıklıklar ve tahriş gözlenmişti ama

bu zorla ağza bir şey sokulmasından kaynaklı olabilir diye not düşülmüştü. Reşat Bey suyla değil, yavaş yavaş ağzında eriyen buzlarla öldürüldü. Odada buz kovası vardı ama içinde hiç su yoktu. Daha önce bunu gözden kaçırmama çok şaşıırıyorum. Dedim ya beni öyle güzel yönlendirdiniz ki, olaylara yoğunlaşmama sebep oldunuz. Neden bu kadar meşakkatli bir yol seçtiniz bilmiyorum. Ona kendi sütünüzü ikram ettiniz, belki uyumasına yardım edeceğini, belki stresli olduğu için midesine iyi geleceğini söylediniz ama ona sütü siz ikram ettiniz. Reşat Bey odasına süt istememişti. O yüzden bardak orada olmamalıydı değil mi? Elimde odanıza yaptığınız siparişlerin listesi var. Sizin ve diğerlerinin. Reşat Beye şampanyayı yollayan da sizdiniz. Odasındayken oda anahtarını usulca aşırıldığınızı düşünüyorum. Uyumasını beklediniz. Gece odaya giren de sizdiniz. İddia ettiğiniz gibi 01.00'de değil, daha önce. Sevinç Hanım sizi odaya girerken görmüş. Neden peki, aşkınıza karşılık vermediği için mi?"

Hüseyin burada amirinin ortaya bir olta attığının farkındaydı. Ama kadın kıpırdamıyordu bile. Sanki odadan başka yere gitmiş gibiydi. Odadaki sessizlik gitgide büyüyordu.

"Zuhal bunları duymamalı. Onun zarar görmesini istemiyorum. Zuhal, bizim kızımız. Reşat ile benim. Tek bir gecenin sırrı. Onu fark ettiğimde çok geçti, ama ben mezun bile değildim daha. Babam duysa beni evlatlıktan reddederdi. Reşat ailesinin bulduğu bir kızla nişanlanmıştı bile. Reşat'ın bebekten hiç haberi olmadı. Doğduğunda onu, büyütmeleri için başka bir aileye verdim. Uzaktan uzağa hep kolladım onu. Okuttum ve bir şekilde yanıma aldım işte. İstedim ki Reşat artık bilsin. Ama daha birkaç hafta önce Reşat'ın ona nasıl baktığını görünce... O bakışı biliyordum ben. Bir zamanlar bana da öyle bakardı. Elde etmek istediği bir av gibi. Tek lokmalık bir av. O beni hiç sevmeydi. Sadece istedi ve aldı o kadar ama ben onu sevmiştim. Gerçekten sevmiştim. Dilek mi, Reşat onunla da evlenmeyecekti ki, sadece Tekin'e acı çektirmek, Tekin'in oyuncağını elinden almak hoşuna gidiyordu. Evet şampanyayı ben yolladım. Odada birileri ile alem yapmış gibi görünsün istemiştim. Derin uykudayken ona farklı bir ilaç verecektim. Ama Gonca'nın

benden sonra odaya gelişi planlarımı bozdu. Uyumasını bekledim ve odaya girdim. Başı yastıktan geriye düşmüştü, ağzı açıktı. Buzlukta kalan buzların tamamını ağzına doldurdum. Yıllarca beni kederden boğan, kendi kızına bile göz diken adamın boğulmasını istedim... 0 kadar. Siz düşündüğümde daha ayrıntıcı çıktınız. ”

Memurlarca odadan çıkarılan kadının arkasından bir süre baktılar. Hüseyin, “İtiraf etmese kanıtlayamazdık farkında mısın amirim?” dedi.

Zafer sessizce başını salladı. İki gün, onu ve zihnini çok yormuştu. Odadan çıkıp koridorun sonuna geldiklerinde gözü yeni monte edilmiş güvenlik kamerasına takıldı.

“Ayaklı mobese...” dedi fısıltıyla.

Funda MENEKŞE. Detektif proza